

gjort det. Folket vil altsaa, at deres Repræsentanter og deres Anskuelser skulle være gyldige og gjældende. Altsaa kan heller ikke Ansvarret lægges paa Folkethingets Flertal. Saa er der kun et eneste Sted, hvor Ansvarret samler sig som i et Brændpunkt, og det er jo Ministeriet. Efter vor Forfatning og efter alle Forfatninger maa et Ministerium ikke kunne sætte sig fast som en blivende Element, som en Institution i vort Statsliv. Et Ministerium staar som et Redskab for Folkethinget, Landsthinget og Kongen, som Udfører af disse Faktors sammenstemmende Beslutning. Det kan ikke stille sig op som en Magt, der siger: det ville vi, og det ville vi ikke. Deri ligger hele Feilen. Naar et Ministerium saaledes sætter sig fast, udøver det samme Virkning paa Statslegemet som en Blodprop i det menneskelige Legeme. Det lammer al Ting, og det er netop det, der er sket her. Lad os tage et konkret Exempel, saa tror jeg, det vil endnu stærkere træde frem, hvor Ansvarret for hele Situationen ligger. Under denne Sags 2den Behandling blev der stillet et Vindringsforslag om at give, jeg tror 300,000 Kr. til Udvidelse af Københavns Banegaard, og det blev, saa vidt jeg veed, motiveret derved, at Forholdene var saa slette for Diebliffet, at man ikke kunde indestaa for, at der ikke en eller anden Gang, naar der var stor Tilstrømning til Sernbanen, og mange Tog gik bort, vilde ske en stor Ulykke, hvorved mange Mennesker vilde omkomme. Det forekommer mig endogsaa, at det netop var det Argument, som den høitærede Indenrigsminister bragte i Marken. Nu! denne Bevilling bliver jo ikke givet, det kan man forudsæ. Nu sætter jeg, at en saadan Ulykke indtræffer i Mar, til næste Mar eller ad Mare. De Sagkundige mene, at den næsten er uundgaelig. Hvem bærer saa Ansvarret derfor? Efter Grundloven bærer Ministeriet Ansvarret for Regjeringens Forelse, men det bærer altsaa ogsaa Ansvarret for, at den ikke bliver ført paa den Maade, som Forholdenes Natur kræver. Altsaa, naar en saadan stor Ulykke paa det Punkt indtræffer, saa kommer det Blod, der da udøses, over den syndige Indenrigsministers Hoved. Det kan gjerne være, at det ogsaa i dette Tilfælde gaar, som Ordsproget siger, at det kommer til at gaa ud over de Fromme. Men det hjælper

ikke. Ansvarret kan ikke flyttes. Det ligger der, og det bliver der. Altsaa, den eneste Maade, hvorpaa vi kunne komme ud af det Uføre, hvori vi nu bade, den eneste Maade, hvorpaa Lovgivningsmagten atter kan komme i Gang, og Finantsbevillingerne flyde paa forsvarlig Maade, er den, at Ministeriet forsvinder fra Stuepladsen. Efter det ikke, saa ville vi vedblive at leve i disse sorgelige og for Landet ødelæggende Tilstande, for hvilke Ansvarret som sagt i Folge Grundloven hviler paa Ministeriet. Thi vel veed jeg, at Ministeriet og navnlig Ephavsnaendene til Forfatningsforandringen i 1866 have et andet Middel i Baghaanden. Jeg vil nævne det strax. Det er de provisoriske Finantslove. Den Gang, man ved Forfatningsindskrænkningen i 1866 delte Folket i to Leire, saade man Tvedragt, og man høster Had. Man har høstet det, at man ikke kan udføre det, man skulde. Den eneste Maade, hvorpaa det vilde være denne Regjering muligt at komme til at udføre det, der paahviler den i Folge Grundloven, vilde være, dersom Ministeriet kunde faae indført en konstitutionel Praxis, i Folge hvilken provisoriske Finantslove blev optagne om et anerkjendt Ved i vor Statsret. Der gjordes Tilløb dertil i 1877, et yderst svagt og ringe Tilløb, og vi vare godmodige nok til at hjælpe Regjeringen tilbage paa lovlig Vej. Der er Tegni i Luften til, at Ministeriet atter kunde have Øyst til at gaa denne Vej. Ministeriet forbeholdt sig jo netop i Forestillingen til Kongen, der ledsagede den provisoriske Finantslov i 1877, ogsaa at gaa videre og i provisoriske Finantslove optage Bevillinger, hvorom Thingene ikke ere enige. Deri er Programmet forsaavidt udtalt, og nu har den officielle „Berlingske Tidende“ gjentagne Gange indeholdt Artikler, der gaa ud paa, at ihvorvel man anerkjender, at provisoriske Finantslove ere uloblige, saa mener man dog, at det er den eneste Maade at redde Samfundet paa. Nu er det jo ganske vist blevet erklæret baade af „Berlingske Tidende“ og af Regjeringen fra forskjellige Sider, at disse Artikler ikke skyldes den eller den, men vi vide jo alle, at der ikke optages politiske Artikler i „Berlingske Tidende“ uden Regjeringens Samtykke — i alt Fald med Regjeringens Billigelse. Det vide vi meget godt, og det tror jeg heller ikke er benægtet. Der er altsaa forsaavidt Tegni i Luften paa,